

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **VALBEN s. r. o.**, IČO 24189669
sídlem Za Hládkovem 973/4, Praha 6
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem
sídlem 1. máje 97/25, Liberec

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2020, č. j. 48103/20/5200-10421-712995

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým v návaznosti na odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu čj. 1459150/19/2006-52522-110556 ze dne 28. 2. 2019 a čj. 1519679/19/2006-52522-110556 ze dne 28. 2. 2019 byla zastavena řízení zahájených podáním dodatečných vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti (DPZČ) za zdaňovací období roku 2014 a 2015.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě nejprve shrnuje průběh věci přecházející vydání napadených rozhodnutí.
3. Žalobce namítá, že žalovaný se v odvolacím rozhodnutí vůbec nezabýval věcnou stránkou případu, tj. správností příslušných dodatečných vyúčtování, resp. zákonností či nezákonností vydaných dodatečných platebních výměrů. Svoji pozornost zaměřil výhradně na otázku splnění podmínek pro podání dodatečných vyúčtování dle § 141 daňového řádu. Žalobce namítá, že žalovaný navíc posoudil tuto otázku nesprávně a v rozporu citovaným ustanovením zákona, v důsledku čehož byl žalobce zasažen na svých zákonných právech. Žalobce namítá, že mu v důsledku rozhodnutí žalovaného bylo upřeno právo na řádné věcné přezkoumání dodatečných platebních výměrů správce daně, resp. předmětných dodatečných vyúčtování DPZČ za rok 2014 a 2015. Žalobce se tímto obrací na nadepsaný soud, aby postup a závěry žalovaného v této věci podrobil svému přezkoumání a zrušujícím rozsudkem vytvořil potřebný procesní prostor, aby daňové řízení pokračovalo směrem k řádnému posouzení věcné stránky případu.
4. Jak již řečeno výše, žalovaný ve svém odvolacím rozhodnutí vůbec nevzal v potaz některé důležité aspekty předchozí řízení. To platí např. ve vztahu k rozhodnutím správce daně o zastavení řízení, ze dne 18. 6. 2018, která byla v návaznosti na odvolání žalobce ze dne 28. 6. 2018 zrušena pro nezákonnost. Podanému odvolání žalobce vyhověno, přičemž finanční orgány v tomto směru uznaly, že při podání předmětných dodatečných vyúčtování byly splněny veškeré zákonné podmínky a v dané věci tak nebyl důvod pro zastavení řízení. Žalovaný ve svém odvolacím rozhodnutí, kterým řízení zastavil, tuto důležitou procesní okolnost zcela pominul. Pokud by příslušná dodatečná vyúčtování byla skutečně nezákonná a mělo by proto dojít k zastavení řízení, jak nyní žalovaný tvrdí, je toto stanovisko v rozporu s pravomocným výsledkem odvolacího řízení, které probíhalo na základě odvolání žalobce ze dne 28. 6. 2018. Jinak řečeno, žalovaný aktuálně dovozuje důvody pro zastavení řízení tam, kdy již dříve bylo ze strany finančních orgánů pravomocně rozhodnuto o tom, že k zastavení řízení ve věci příslušných dodatečných vyúčtování není důvod. Žalobce má za to, že aktuální postup žalovaného vnáší do řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

prvky zmatečnosti, neboť zasahuje do otázky naplnění podmínek pro podání dodatečných vyúčtování, která již byla jednou dříve pravomocně rozhodnuta. Dle názoru žalobce by již pouze tato skutečnost měla vést ke zrušení odvolacího rozhodnutí žalovaného, ze dne 18. 12. 2020.

5. Žalovaný dále nevzal dostatečně v potaz důvody pro podání dodatečných vyúčtování, uvedené výše v bodech 7 až 9, přestože tyto důvody byly ze strany žalobce podrobně objasněny i doloženy v rámci jeho procesních podání, např. v „Komentáři k podaným dodatečným vyúčtování k dani ze závislé činnosti“, ze dne 28. 5. 2018, či v Doplnění odvolání ze dne 7. 5. 2019. Žalovaný v bodě 15 odvolacího rozhodnutí uvedl, že žalobce podáním dodatečných vyúčtování jednal „ve snaze obejít zákon“, neboť předtím nevyužil řádného opravného prostředku proti výsledkům kontrolního zjištění. Žalobce namítá, že uvedený závěr žalovaného pomíjí popsané okolnosti daného případu. Žalobce se nikoliv vlastní vinou ocitl v situaci, kdy cíle správy daní, tj. správného zjištění a stanovení daně, nebylo možné dosáhnout již jinak než cestou dodatečných vyúčtování. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že zákon spojuje nevyužití opravného prostředku (odvolání) s diskvalifikací subjektu z možnosti pokusit se následně o zjednání nápravy nesprávně stanovené daně cestou dodatečných vyúčtování. Takový závěr z právních předpisů nelze dle názoru žalobce učinit. Zvláště v takto specifickém případě, kdy žalobce až s odstupem času (po uplynutí odvolací lhůty) zjistil, že jeho zástupce v kontrole neuplatnil doklady, které měly být správně uplatněny, a právě tato skutečnost vedla k doměření daně.
6. Žalobce namítá, že žalovaný následně v odvolacím rozhodnutí právo podat dodatečné vyúčtování, žalobci upřel. Žalobce se zvoleným postupem v žádném případě nesnažil obejít zákon, jak tvrdí žalovaný, nýbrž sledoval svým jednáním výše citovaný účel dodatečného vyúčtování. Jinak řečeno, snažil se dostupnými prostředky dosáhnout nápravy vzniklé situace, jakmile zjistil, že v dříve vedené kontrole a následném vyměřovacím řízení nebyly ze strany jeho zástupce předloženy podstatné doklady, čímž došlo ke stanovení v nesprávné výši. Žalobce správci daně předložil konkrétní doklady a skutečnosti, které jednoznačně prokazovaly, že daň doměřená na základě ukončené daňové kontroly, nebyla zjištěna a stanovena správně.
7. Pokud jde o běh subjektivní lhůty k podání dodatečných přiznání, v daném případě žalobce odvodil počátek běhu lhůty od data 16. 4. 2018, kdy v rámci jednání s novým jednatelem zastupující společnosti KODAP HK s.r.o. (kterým se stala na konci března 2018 společnost KODAP s.r.o.) zjistil stav věci, rozsah a charakter uplatněných dokladů, resp. skutečnost, že podstatné doklady a skutečnosti nebyly v předchozím řízení vůbec uplatněny. Žalobce tedy subjektivně zjistil, že daň má být nižší než poslední známá daň (tj. daň stanovená dodatečnými platebními výměry ze dne 11. 9. 2017) právě ke dni 16. 4. 2018, neboť tehdy zjistil, že k doměření daně došlo bez uplatnění klíčových dokladů a skutečností, tedy způsobem, který nemohl vést ke správnému stanovení daně. Předmětná dodatečná vyúčtování byla proto v květnu 2018 podána v rámci zákonem stanovené subjektivní lhůty.
8. Žalobce ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby argumentuje totožně jako v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
12. Žaloba není důvodná.
13. Soud se plně ztotožňuje s argumenty, na jejichž základě žalovaný posoudil nynější věc a které vtělil do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a zcela na ně odkazuje.
14. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že existují důvody pro zastavení řízení, pak je pojmově vyloučeno, aby se zabýval věcnou stránkou případu. Tou se ostatně nemůže zabývat ani soud v tomto řízení, tomu náleží toliko přezkoumat, zda důvody pro zastavení řízení jsou v souladu se zákonem a obstojí.
15. Stejně tak není možné dospět k závěru o zmatečnosti napadeného rozhodnutí, jak se domnívá žalobce. Řízení, která jsou nyní předmětem soudního přezkumu, byla zahájena podáním dodatečných vyúčtování dne 25. 5. 2018, resp. 28. 5. 2018. Dne 29. 5. 2018 byl žalobcem podán podnět k přezkoumání dodatečných platebních výměrů na základě daňové kontroly, který nebyl shledán žalovaným důvodný, a přezkumné řízení zahájeno nebylo. Dne 18. 6. 2018 vydal správce daně rozhodnutí č. j. 5230907/18/2006-52522-110556 a č. j. 5259864/18/2006-52522-110556, kterými byla zastavena řízení zahájená podáním předmětných dodatečných vyúčtování z důvodů předpokládaných § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, tedy že se jedná o zjevně nepřípustná podání, a to z důvodu, že podaná dodatečná vyúčtování jsou v rozporu s § 141 odst. 6 daňového řádu. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce dne 29. 6. 2018 odvolání č. j. 5699542/18 a č. j. 5699348/18. Na základě těchto odvolání dospěl správce daně k závěru, že tato jsou důvodná, podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu nebyly naplněny, a proto těmto odvoláním podle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu v plném rozsahu vyhověl v rámci autoremedury rozhodnutími ze dne 24. 7. 2018 č. j. 5993918/18/2006-52522-110556 a č. j. 6063232/18/2006-52522-110556. Těmito rozhodnutími o odvolání nedošlo k pravomocnému rozhodnutí o tom, že v dané věci není naplněn žádný z důvodů pro zastavení řízení ve smyslu § 106 odst. 1 daňového řádu, ale pouze o tom, že není dán důvod pro zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. V řízení tak bylo dále pokračováno postupem k odstranění pochybností a vydáním dodatečných platebních výměrů, kterými za jednotlivá zdaňovací období stanovil správce daně k přímé úhradě DZČ ve výši 0,- Kč a penále ve výši 0,- Kč (tedy zůstala v platnosti daň doměřená na základě daňové kontroly a zůstalo v platnosti také doměřené penále). Žalobce se proti těmto rozhodnutím odvolal a přezkum těchto dodatečných platebních výměrů byl předmětem odvolacího řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný v odvolacím řízení změnil rozhodnutí správce daně tak, že se řízení zahájená podáním dodatečných vyúčtování zastavují z důvodů podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, tedy že nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon, a to v návaznosti na nesplnění podmínek pro podání dodatečných vyúčtování stanovených v § 141 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

daňového řádu. Teprve napadeným rozhodnutím o odvolání tak bylo poprvé pravomocně rozhodnuto v řízeních zahájených podáním dodatečných vyúčtování.

16. Jak plyne z právě uvedeného, postup žalovaného tak má plnou oporu v daňovém řádu a nelze v něm spatřovat nic zmatečného. Žalovaný procesně korektním způsobem napravil procesní pochybení správce daně.
17. Stejně jako žalovaný ani soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že by žalobce zjistil, že poslední známá daň byla stanovena nesprávně, dne 16. 4. 2018. Počátek běhu subjektivní lhůty se odvíjí od vědomí konkrétního subjektu o konkrétní právní skutečnosti. Žalobce totiž v dodatečném vyúčtování tvrdil totožnou výši daně, jako v řádném vyúčtování a současně tuto výši daně prokazoval také v průběhu daňové kontroly, přičemž tato tvrzená daň vycházela ze stejného skutkového stavu tvrzeného plátcem daně. To znamená, že zde vůbec nebyla splněna podmínka, že by k tvrzenému datu plátce daně teprve zjistil, že daň měla být nižší než poslední známá daň. Je přitom nerozhodné, že tuto povědomost měl či měl mít zmocněnec žalobce, neboť jeho jednání plně přičitatelné žalobci. Ostatně to, čeho se žalobce domáhá po žalovaném v nynějším soudním řízení, v základu není věc žalovaného, ale ryze věc smluvního vztahu žalobce a jeho zmocněného zástupce. Po žalovaném pak žalobce nemůže spravedlivě požadovat, aby napravoval pochybení, jichž se dopustil zástupce žalobce.
18. Soud tak zcela přitakává žalovanému, že dodatečná vyúčtování byla podána žalobcem až po uplynutí subjektivní lhůty dle § 141 odst. 2 ve spojení s odst. 1 daňového řádu.
19. Soud se ztotožňuje i s názorem žalovaného, že žalobce podal dodatečná vyúčtování z důvodů, které již byly předmětem daňové kontroly, přitom důkazní prostředky předložené v rámci daňové kontroly byly ověřeny a vyhodnoceny. Nelze mít za to, že z důvodu odlišného názoru žalobce nebo z důvodu liknavosti či nedostatečné aktivity žalobce nebyla daň stanovena ve správné výši. Nadto je třeba dodat, že žalovaný již na základě podnětu žalobce k přezkoumání dodatečných platebních výměrů ověřil, že daň byla stanovena ve správné výši. S tímto závěrem byl již žalobce seznámen písemností č. j. 55667/18/5200-10421-707161. Z uvedeného je tak zřejmé, že nedošlo ani k naplnění podmínky, že byla daň stanovena v nesprávné výši.
20. Lze shrnout, že v posuzované věci nedošlo k naplnění podmínek § 142 odst. 2 daňového řádu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu